

PRIJEMNI ŠTAMBILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Priljeno: 12.05.2022., 12:53:54 h		
Klasifikacijska oznaka	Ustrojstvena jedinica.	
034-07/21-01/63	376-08/LA	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-22-03	0	

d2939516

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-221/21-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članova vijeća te više sudske savjetnice Glorjane Čičak, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi inspekcijskog nadzora, na sjednici vijeća održanoj 14. travnja 2022.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje i oglašavanje ništavim rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-07/20-01/62, urbroj: 376-05-4-21-15 od 12. svibnja 2021.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem o izvršenju tuženika, pod točkom I. izreke, se utvrđuje da tužitelj kao izvršenik nije postupio po točki II. rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-07/20-01/62, urbroj: 376-05-4-21-08 od 12. ožujka 2021., točkom II. izreke je odgovornoj osobi izrečena upravna mjera u iznosu od 50.000,00 kn, koju je dužan platiti u roku od 8 dana od primitka rješenja, točkama III. i IV. određen dodatni rok tužitelju za ispunjenje predmetne obveze, a u protivnom će se odgovornoj osobi odrediti druga novčana kazna u iznosu od 100.000,00 kn.
2. Tužitelj u tužbi navodi da je rješenje tuženika nezakonito jer sukladno članku 139. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku ne sadrži opomenu o novčanoj kazni i iznosu kazne, već je tužitelju istim odmah prijevremeno izrečena prva novčana kazna, a rješenje od 12. ožujka 2021. nije rješenje o izvršenju sukladno navedenom članku, već se radi o rješenju iz članka 133. istog Zakona. Smatra da inspektor nema ovlast za donošenje takvog rješenja jer takva mogućnost nije propisana u članku 112. Zakona o elektroničkim komunikacijama, već je postupanje inspektora u slučaju nepostupanja prema izvršnoj odluci ili drugom pravnom aktu tuženika regulirano isključivo odredbom članka 18. stavak 4. te članka 119. stavak 1. točke 3. toga Zakona. Poziva se na nalaz i mišljenje sudskog vještaka od 9. travnja 2021. iz kojeg se može zaključiti da tužitelj nije u mogućnosti skratiti rokove na kraće od 30 minuta te smatra da nije moguća uspostava roka od 5 minuta na prelazak sa standardnog profila na

"fault repair" profil u roku od 30 dana od primitka rješenja. Predlaže da Sud uvaži tužbu za poništenje, odnosno oglašavanje ništavim rješenja tuženika.

3. U odgovoru na tužbu tuženik smatra tužbene navode neosnovanim. Ističe da je nesporno kako tužitelj nije postupio u skladu s predmetnom odredbom standardne ponude te mu je izrečena novčana kazna na koju je bio upozoren pa se ne radi o prijevremeno izrečenoj novčanoj kazni. Poziva se na presude ovoga Suda, posl. br. UsII-61/14 i UsII-201/15, kojima je potvrđeno glavno rješenje u kojem je sadržano upozorenje o novčanoj kazni za slučaj neizvršenja, zbog čega smatra postupanje u konkretnom slučaju zakonitim. Ukazuje da presuda posl. br. UsII-415/18, na koju se tužitelj poziva vezano uz ovlast inspektora, nije primjenjiva na konkretan slučaj jer se ne radi o usporedivoj situaciji. U odnosu na nalaz sudskog vještaka ističe da je nalaz izrađen po narudžbi tužitelja, a okolnost da je tužitelj naknadno ipak ispunio predmetnu obvezu, odnosno implementirao rok od 5 minuta za prelazak iz standardnog u "fault repair" profil i obrnuto dokazuje da su njegove tvrdnje o nemogućnosti postupanja po određenoj mu regulatornoj obvezi i članku 8. točka 5. stavku 9. standardne ponude HT d.d. bile neutemeljene. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

4. U očitovanju na odgovor na tužbu tužitelj ponavlja navode iz tužbe da nije bio u mogućnosti s postojećim sustavima ispuniti zadani rok.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Iz podataka spisa predmeta proizlazi nespornim da je pobijano rješenje o izvršenju doneseno nakon što tužitelj nije postupio po nalogu tuženika iz pravomoćnog rješenja, klasa: UP/I-344-07/20-01/62, urbroj: 376-05-4-21-08 od 12. ožujka 2016., kojim mu je određeno da u roku od 30 dana uspostavi procese i sustave kojima će osigurati poštivanje članka 8.5. stavka 9. standardne ponude, budući je utvrđeno da nije poštivao ovu regulatornu obvezu, a u slučaju nepostupanja odgovornoj osobi izvršenika izreći će se novčana kazna u iznosu od 50.000,00 kn. Tužba tužitelja podnesena protiv toga rješenja, koji je izvršni naslov u ovome sporu, odbijena je kao neosnovana presudom ovoga Suda, poslovni broj: UsII-144/21 od 1. srpnja 2021. Prvenstveno ovaj Sud ističe da se u konkretnom slučaju radi o prisilnom izvršenju nenovčanih obveza novčanom kaznom u smislu odredbe članka 142. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09.), kojom se tužitelja kao izvršenika prisiljava na ispunjenje obveze iz pravomoćnog rješenja od 12. ožujka 2021. novčanom kaznom izrečenoj odgovornoj osobi izvršenika, a na što je tužitelj već bio upozoren navedenim pravomoćnim rješenjem u točki III. izreke pa prigovor da nije postupljeno sukladno odredbi članka 139. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku nije osnovan.

7. Neosnovan je i tužbeni navod nepostojanja ovlasti inspektora za donošenje rješenja o izvršenju sukladno mjerodavnim odredbama Zakona o općem upravnom postupku, budući se izvršenje provodi upravo sukladno mjerodavnim odredbama toga Zakona (Peti dio Izvršenje). Navedeno proizlazi iz odredbe članka 138. stavak 1. toga Zakona, kojom je propisano da izvršenje nenovčanih obveza provodi javnopravno tijelo koje je o stvari riješilo u prvom stupnju ako zakonom nije propisano drugo ovlašteno tijelo, pa pozivanje tužitelja na prekršajne odredbe propisane Zakonom o elektroničkim komunikacijama nisu pravno odlučne. Ovakvo stajalište Sud je iskazao u nizu svojih dosadašnjih odluka, npr. UsII-416/18 od 23. ožujka 2021., a što proizlazi i iz naprijed navedene presude od 7. svibnja 2021., kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja protiv rješenja tuženika koje je izvršni naslov za donošenje predmetnog osporenog rješenja.

Pozivanje tužitelja na presudu ovog Suda, poslovni broj: UsII-415/18 nije pravno odlučno za predmetnu stvar jer se ne radi o istom činjeničnom i pravnom osnovu.

8. U odnosu na tužbeni prigovor vezan za rok za ispunjenje obveze, ovaj Sud ističe da je navedenom presudom ovoga Suda pravomoćno odlučeno i u tom dijelu, pa niti ovaj prigovor nije pravno odlučan u postupku u kojem se izvršenik prisiljava na ispunjenje obveze izricanjem novčane kazne. Sud također ukazuje i na stavak 4. odredbe članka 139. Zakona o općem upravnom postupku, prema kojoj se u postupku administrativnog izvršenja žalbom ne može pobijati pravilnost rješenja koje se izvršava, slijedom čega tužitelj u ovom sporu se ne može s uspjehom pozivati na nalaz vještaka koji se odnosi na rok za postupanje po određenoj mu regulatornoj obvezi iz članka 8.5. stavka 9. standardne ponude. Nastavno, neosnovano tužitelj nalazi da postoji razlog ništavosti iz odredbe članka 128. stavak 1. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku jer, kako je već naprijed rečeno, u konkretnom slučaju radi se o prisilnom izvršenju pravomoćnog izvršnog naslova izricanjem novčane kazne odgovornoj osobi izvršenika.

9. Imajući u vidu sve navedeno, trebalo je, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21.), odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 14. travnja 2022.

Predsjednica vijeća
Arma Wagner Popović

Dokument je elektronički potpisan:
ARMA VAGNER-POPOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
10-05-2022
13:12:15

DN:
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523133363133333630303638
L=ZAGREB
S=VAGNER-POPOVIĆ
G=ARMA
CN=ARMA VAGNER-POPOVIĆ
SN=HR48656210040.2.34